

- Barem ovi što s nama plove. Svega ti se plaše!
- Kao zečiči!
- Je li zaprijeti »nevera«, dakle olujica, poigraju li se malo valiči osuti srebrnom pjenom, primakne li se večernji suton, oni odmah bježe u luku!
- Nisu takvi naši Senjani! — dometne tiše Marko. — Ni stari Omišani ne bi mogli da se s njima takme!
- Senjani! Ono su ti, brate, sivi sokolovi! Oni u buri i oluji istom uživaju. Ne boje se ni crnoga vruga! Divota ih je pogledati i kad veslaju i kad jedre!
- A lukaviji su i od same Sotone!
- Pa to smo na vlastite oči vidjeli. Sjećaš li se, Marko, onoga sukoba s njima?
- Što se ne bih sjećao! Još se i danas od srca nasmijem, kad pomislim na dugi nos ondašnjega našega nadkomesa.
- Ali gdje se je ono dogodilo? — zamisli se Božo. — O da, sjećam se. To je bilo negdje u blizini Žirja.
- Da, da, među onim školjima — potvrdi Marko, tresući preko brodske ograde sa svoje mornarske košulje mrvice baškota. — Sjećam se, kao da je jučer bilo. Kako se je ono zvala naša galija?
- »Superba«, bolan ne bio! Ti slabo pamtiš.
- Da, da, »Superba«. Tražila je da uskočki brod pozdravi zastavu sv. Marka.
- Da su bila samo dva uskočka broda, ne bi se »Superba« usudila na Senjane.
- Bila bi zadovoljna da im se ukloni.
- Pa kad su Senjani uvidjeli, da nam ne mogu uteći, zaletjeli su se na poznatu im pličinu i ostali nasukani!
- A »Superba« da će za njima; pa se nasukala i ona na drugu pličinu!
- Senjani su »Superbu« tako zaveli. Znali su oni dobro, što će biti! Ta oni poznaju svaki pedalj našega mora, sve obale i otočiće, pa i sve grebene.
- Pod vodom i nad vodom!
- Oni znadu koliko ima palaca dubljine, i gdje brod može da se najbrže nasuče.
- Valja da su se od srca smijali, kad su nas gledali onako nasadene!
- Kako i ne bi, bolan ne bio! Nisu prošle ni dvije ure, a ono nadošla plima i njihov im brod lijepo nadigla, pa oni svoj put!